

MURAT GÜLSÖY

Öyle Güzel
Bir Yer ki

MURAT GÜLSOY

ÖYLE GÜZEL
BİR YER Kİ

Can aędaş

Öyle Güzel Bir Yer ki, Murat Gülsoy

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2017

2. basım: Mayıs 2021, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Mustafa Çevikdoęan

Düzeltilti: Aylin Samancı Elmasdaę

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-3606-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750736063

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT GÜLSOY

ÖYLE GÜZEL
BİR YER Kİ

ROMAN

♥can

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul*, 1999
Bu Kitabı Çalın, 2000
Âlemlerin Sürekliliği, 2002
Binbir Gece Mektupları, 2003
Büyübozumu, 2004
Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004
Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005
İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007
602. Gece / Kendini Fark Eden Hikâye, 2009
Karanlığın Aynasında, 2010
Tanrı Beni Görüyor mu? 2010
Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012
Nisyan, 2013
Gölgeler ve Hayaller Şehrinde, 2014
Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet, 2016
Ve Ateş Bizi Tüketiyor, 2019

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü, *Baba Oğul ve Kutsal Roman* adlı kitabıyla 2013 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nü, *Gölgeler ve Hayaller Şehrinde* adlı romanıyla da 2014 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil, yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

muratgulsoy.wordpress.com

Dükkânda

Aniden gelen siren sesleri sokağın sessizliğini bozdu. Polis arabaları, ambulanslar art arda geçtiler anacadde- den. Hepimiz irkildik. Ferhan hepimizden önce dükkânın kapısına koştu.

“Ne oluyor yine?”

Terör mü, darbe mi, içsavaş mı? Hepimizin aklından bu seçenekler geçiyordu. Tayfun bilgisayarını açtı, hızla haberleri taramaya başladı.

“Bir şey yok... Belli değil.”

Ferhan kapıyı açıp dışarı çıktı. Hülya telaşlanmıştı.

“Ferhan! Dur, gitme. Kerem durdursana Ferhan’ı! Nereye gidiyor bilip bilmeden?”

Kapıya gitmeme kalmadan Ferhan geri döndü. Başından aşağı bir kova su dökülmüş gibiydi. Yağmur dinmek bilmiyordu.

“Bir şey anlamadım. Karanlığın içinde kaybolup git-tiler.”

“Boş ver, girelim içeri, yine ıslanıyoruz.”

Ferhan’ın dudakları titriyordu:

“Bıktım artık. Yüreğim ağzımda yaşamaktan bunal- dım. Bir yer olsa, çekip gitsem... Ama yok. Yok. Dünya küçüldü, küçüldü... üzerinde duracak yer kalmadı sanki.”

“Öyle...”

Tedirginlik. Uzun zamandan beri böyle yaşıyorduk. Her an büyük bir şey olabilir korkusu. Ama tehlike geçer geçmez hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam. Kendi küçük hayatlarımızın iç çelişkileri içinde debelenmeye devam. Ferhan yüzünü kurulayıp koltuğuna çöktü. Artık orası onun yeri olmuştu. Karşısındaki duvarda asılı yağlı-boya Venedik manzarasına bakarak düşüncelere daldı. Bu tablonun yaşlı Yahudi zamanından beri orada asılı olduğunu düşündüm ben de. Yarın onu kaldırırsam yerine başka bir resim assam tüm bu dükkân, bu apartman, bu âlem dağılıp un ufak olacakmış gibi geldi bir an. Ne korkunç! Burası yok olursa ben ne yapardım? Saçma düşünceler. Ancak rüyalarda olabilecek türden garip şeyler. Ama yine de tüm bu saçmalıkların içinde tuhaf bir hakikat var gibiydi. Bilimin henüz çözemediği ama çözmesine ramak kalmış, biz zavallı fanilerin asla anlayamayacağı bir hakikat. Tüm bu eşya, bu nesnelere bu şekilde bir arada durduğu için ben ve Hülya yeniden bir araya gelebilmiş-tik. Şeylerin bir düzeni vardı. Bazen Şekercizade Apartmanı'nın kat malikleri binayı yıkıp yenilemekten söz ettiklerinde içimden panikliyordum; bu düzenin bozulması tüm dünyamızı, hayatımızı, evrenimizi altüst edebilirdi, bunu nasıl göremiyorlardı? Aklım almıyordu. Belki de herkesin gidecek bir yerleri vardı, o yüzden bu kadar rahattılar. Oysa ben Şekercizade Apartmanı'nın üzerinde dikildiği bu eskici dükkânının daimi ferdiydim. Hepsigittiler ve burayı bana bıraktılar. Önce annem, ardından yaşlı Yahudi ve sonra babam. Yıkıntılarda, metruk evlerde gizlenen hayaletler ancak benimle karşılaştırılabilirdi. Buradan ayrılamazdım. Eski eşyaların arasına sinip yıllarca beklemiştim ve sonunda gelmişti işte. Neler geliyordu aklıma, ne tuhaf şeyler... Hülya'nın bu kadar yakınımda olması aklımı, ruhumu, kalbimi başka türlü bir âleme sürüklüyordu. Bir şeyler olacaktı, kesinlikle...

Motelde

Tül perdeyi yelken gibi şişiren rüzgârın anlık bir kararsızlığını fırsat bilen beyaz bir kelebek balkonun açık kapısından odamıza giriverdi. Neşe içinde çevremizde uçmaya başladı, salkım saçak kanatları gül yapraklarına benziyordu. İnsan âşık olduğunda sıradan şeylerin aslında ne kadar heyecan verici olduğunu fark ediyor. Bir kelebek. Safi kanattan ibaret bir canlı... Bir zamanlar çirkin bir kurtçuk olduğunu tamamen unutmuşuza benziyordu. Kurtçuğun ölümü kelebeğin doğumuydu. Çıplak bedenlerimize baktım hüznle... Şimdi bu bedenlerin içindeyiz, bir süre sonra yok olacağız. Ne kadar sıkı sarılsak da zaman bizi hoyratça ayıracak, her şeyimizi elimizden alacak, bizleri kırık oyuncaklar gibi iki kulaç derinliğinde bir çukura fırlatıp atacak. Neden böyle korkunç duygulara kapılıyordum ki? Tam da beyaz bir kelebeğin mucizevi varlığını fark etmişken? Sanırım aşk, gölgesi korku olan bir ağaç gibi büyüyor insanın içinde. Güzeli hissetmenin bedeli korkunç olanı fark etmek. Bu rahatsız edici düşünceleri aklımdan çıkarmak için dikkatimi kelebeğin dansına verdim. Oyunbaz bir ressam içinde bulunduğumuz resme küçük dokunuşlarla mutluluk bahşediyordu sanki. Birbirimize sarılmış bu meleksi yaratığı izliyorduk. Nefesimizi tutmuş, bizi bulmasını bekliyorduk

ilahî iřaretin. Bize gelirse, bizim üzerimize konarsa mü-
hürlenmiş olacaktık sanki. Seçilmek için bekliyorduk.
Arınmak için... İyi ki buradaydık, iyi ki beraberdik. İyi ki
var olmuştuk, iyi ki birbirimizi bulmuştuk. Hayatımın
sonsuz anlarından biri bu olsun istedim.

Parkta

Güneş bulutların arasından çıktı, rüzgâr dindi, Gezi Parkı hızla eski haline döndü. Pierrot yine eskisi gibi naif hareketlerle selam veriyordu. Belli ki sadece mimci değildi, aynı zamanda usta bir gözbağcıydı. Ülke ülke dolaşıp sokaklarda gösteriler yaparak hayatını kazanan yalnız bir adamdı Pierrot. Bu yüzden de kendini korumasını iyi öğrenmişti. Kim bilir nereleri görmüş, ne vartalar atlatmıştı bugüne kadar. O beyaz makyajının arkasında nasıl bir yüz vardı acaba? Cinsiyetsiz gibi duruyordu, yaşsız, milliyetsiz... Sadece bir beden. Ne kadar yalnız biri diye düşünürken içimi bir karamsarlık kapladı. Ellerim buz gibi oldu.

Gösteriyi anlayıp anlamadıklarından bir türlü emin olamadığım iki yaşlı adamdan boşalan banka oturdum. Birden onu gördüm. Maral! Hüzünlü ve kırgındı. Varlığını fark ettiğimi görünce gelip yanıma oturdu.

“Ne komik adam değil mi?”

“Sen başından beri burada mıydın?” diye sordum.

“Başını bilmiyorum.”

“O serserileri nasıl korkuttuğunu gördün mü?”

“Hangi serserileri?”

Omuz silktim. Maral söylediklerime anlam veremedi.

“Ben serseri falan görmedim. Geldiğimde adam komiklik yapıyordu.”

Bir süre sustuk, Pierrot’yu izledik. Nasıl becerdiyse bir kelebek avcısına dönüşmüştü.

Camdan bir kutunun içinde kısıtlı kalmış gibiydi. Başının üzerini yokladı, orada da camdan bir tavan vardı belli ki. Görünmeyen duvarı yumrukluyor, haşırarak yardım istiyordu. Ama kutu sınıksız kapalı olduğu için sesini duyuramıyordu sanki. Birden başının üzerinde bir ağırlık hissetti, elini kaldırdı, tavanı hareket ediyordu. Yavaş yavaş bir piston gibi aşağı iniyordu. Önce direnmeye çalıştı ama görünmeyen tavan güçlüydü.

Fırtınalı bir gecede eskici Kerem'in dükkânında bir araya gelen eski lise arkadaşları geçmişe doğru karanlık bir yolculuğa çıkarlar. Kerem için bu yolculuk hem yeni bir aşkın kapısını aralayacak hem de yıkımın başlangıcı olacaktır. Yaşadığı ülkenin geçmişi, günü ve geleceği Kerem'in peşini bırakmaz. Binaların, parkların, bütün şehrin dönüşüp yerle yeksan olduğu bir zamanda roman kahramanları yıkımdan kurtulabilecek midir?

Murat Gülsoy okurunu bir yandan hayatın sonsuz anlarını kaydeden bir zihne davet ediyor diğer yandan görünmez bir kapanın içinde kısıtlı kalmış küçük hayatların, bireysel acıların, bencil hırsların hemen yanı başında kanayıp duran geçmişe ait söylenmeyenleri işaretliyor.

Öyle Güzel Bir Yer Ki, siren seslerine kapılıp giden yaşamımızın, alacakaranlık dünyamızın romanı...